

Livets Kilde hæfteserie

Nr. 19 4. årgang November 2005

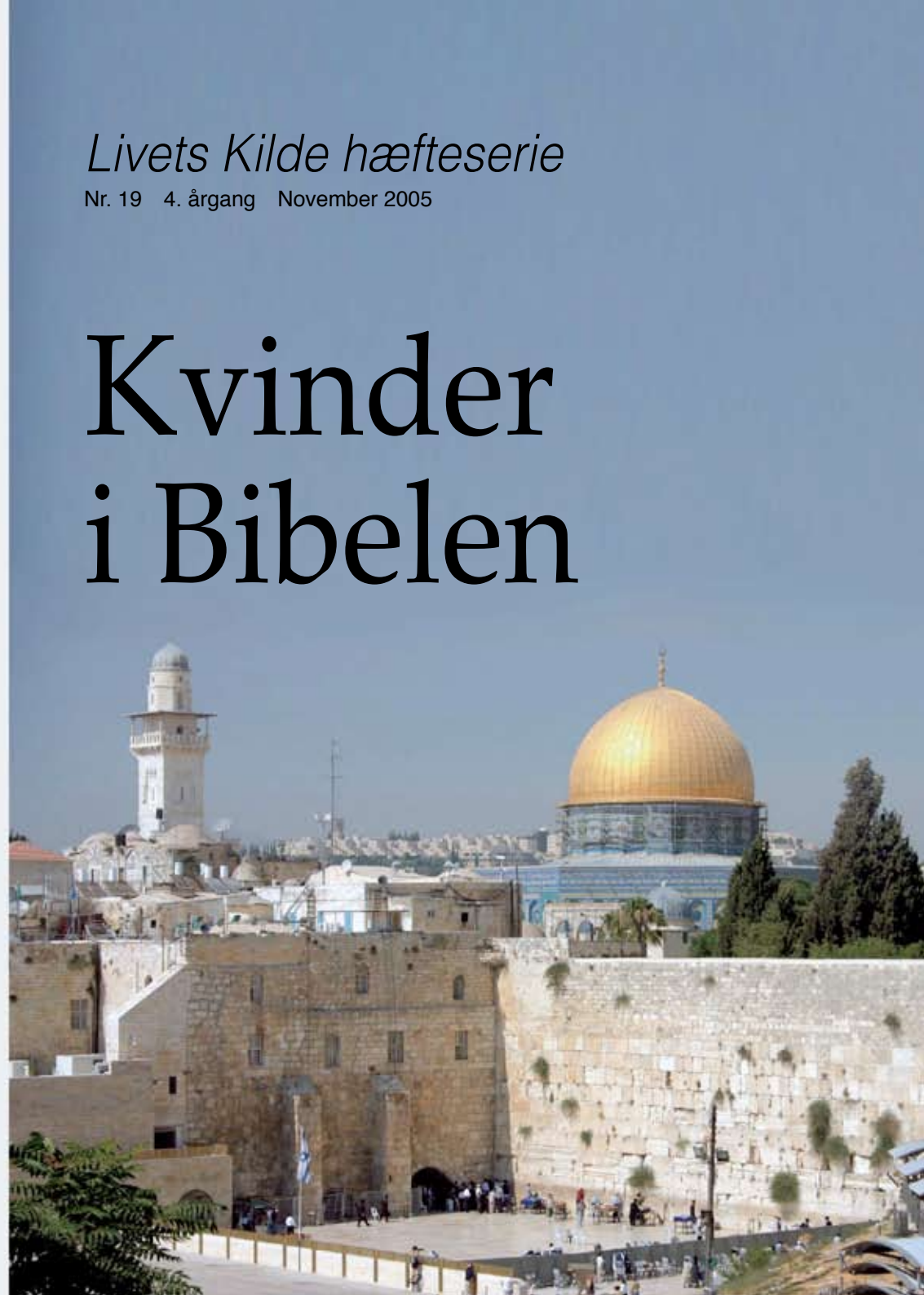
Kvinder i Bibelen

Vil du vide mere? Se vor hjemmeside
www.livetskilde.org

Guds Verdensvide Kirke
ISBN 87-989982-9-3

001KIB(q)/112005

Hvis du ønsker flere eksemplarer af dette eller andre af vore hæfter,
skriv da blot til vor adresse i Sverige:

Livets Kilde, c/o BTHB, Hemmestorps Eke 33, SE-270 35 Blentarp, Sverige

Andre hæfter i denne serie:

<i>Bjergprædikenen (del 1)</i>	<i>Guds profetier</i>
<i>Bjergprædikenen (del 2)</i>	<i>Hvad er Guds kærlighed? (del 1)</i>
<i>Bjergprædikenen (del 3)</i>	<i>Hvad er Guds kærlighed? (del 2)</i>
<i>Den ukendte Jesus (del 1)</i>	<i>Hvad styrer dit liv?</i>
<i>Den ukendte Jesus (del 2)</i>	<i>Jesus kommer igen</i>
<i>Er Gud død?</i>	<i>Jobs bog</i>
<i>Gud og bøn</i>	<i>Kristendommens fælder</i>
<i>Gud og tilgivelse</i>	<i>Ord om tålmodighed</i>
<i>Guds løfter</i>	<i>Ord om håb</i>

Forsidebilledet: Billedet på forsiden viser grædemuren i Jerusalem. Muren er 48 meter lang og er resterne af Herodes' tempel fra Jesu tid. Templet blev ødelagt af romerne i år 70 e. Kr., og grædemuren er den eneste del der i dag endnu kan ses.

Foto med tillatelse fra www.HolyLandPhotos.org

I den følgende tid gik han [Jesus] fra by til by og fra landsby til landsby, og han prædikede og forkyndte evangeliet om Guds rige.

Sammen med ham var de tolv og nogle kvinder, der var blevet helbredt for onde ånder og sygdomme.

Det var Maria med tilnavnet Magdalena, som syv demoner var faret ud af, og Johanna, der var gift med Kuza, en embedsmand hos Herodes, og Susanna og mange andre [kvinder]. De sørgede for dem [Jesus og de tolv] af deres egne midler.

Lukas 8:1–3

KVINDERNE HAR EN FREMTRÆDENDE PLADS I BIBELENS beretning, og der er mange inspirerende fortællinger i Guds Ord om kvinderne og deres indsats for at tjene Gud og deres medmennesker.

Det indledende vers (Lukas 8:1–3) fortæller at flere kvinder fulgte Jesus og disciplene på deres rejser.

Det er bemærkelsesværdigt at der i Matthæus 1:1–17 bliver nævnt fire kvinder i Jesu stamtavle: Tamar, Rahab, Ruth og Urias' kone Batseba. Kvinder bliver normalt ikke nævnt i jødiske stamtavler, eftersom den retslige stamtavle følger manden. Det var meget vigtig for en jøde at kunne føre sin stamtavle tilbage til Abraham.

Så hvorfor er disse kvinder nævnt i Jesu stamtavle? Ruth var jo en hedning! Batseba var en anden mands hustru. Rahab var en prostitueret. Og Tamar måtte overløste sin svigerfar Juda for at få ham til at opfylde sit løfte til hende om at den yngste af hans sønner skulle gifte sig med hende (1. Mosebog kapitel 38)!

Men lad os starte ved begyndelsen af Bibelen, og læse beretningerne om mange af de kendte og måske mindre kendte kvinder. De har hver især en historie at fortælle, som kan inspirere og belære os alle. □

Formålet med *Livets Kilde* hæfter er at gøre evangeliet vedkommende og tydeligt for vor tid. Hæfterne læses af kristne fra forskellige trossamfund. Vort ønske er at hjælpe den enkelte med at forstå sig selv og sit forhold til Gud, uanset hvilket kristent samfund man tilhører.

1	Lukas 8:1–3	11–12	Rahab	20	Kvinder i
3–4	Eva	13	Debora		Jesu rejsefølge
5–6	Sara	14–15	Hanna	21–22	Maria
7–8	Ruth	16	Hulda		Magdalena
9–10	Ester	17–19	Maria	23–24	Lydia

Eva – den første kvinde

Adam gav sin kvinde navnet Eva, for hun blev moder til alle mennesker.

1. Mosebog 3:20

EVA (BETYDER »LIV« PÅ HEBRÆISK) VAR DEN FØRSTE kvinde. Mens Adam blev skabt af jordens støv, brugte Gud et ribben fra ham til at skabe Eva. Gud navngav Adam, som kan lignedes ved det hebræiske ord for jord. Men det var Adam der gav alt andet levende navn, Eva medregnet.

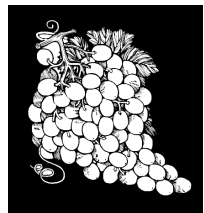
Eva var Adams »hjælper«. Det hebræiske ord betyder ikke at hun nødvendigvis var under ham i rang, for Gud havde skabt én der var lig Adam (1. Mosebog 2:18). I dag ville man i denne forbindelse have kaldt en »hjælper« for en rådgiver eller medarbejder. Gud skabte Adam og Eva sådan at de tilsammen skulle være »et billede af Gud« (1. Mosebog 1:27). Adam og Eva skulle supplere hinanden og danne en enhed.

Eva blev forført af Satan til at spise af kundskabens træ. Eva fik Adam til at gøre det samme, og på den måde kom synden til menneskeheden. Gud straffede derfor slangen, Adam og Eva, og forbandede jorden (1. Mosebog 3:13–19). Evas straf blev at hun skulle føde børn med smerte og besvær, og at manden skulle råde over hende. Det kunne tyde på at dette ikke var tilfældet før det såkaldte »syndefald«.

Gud viste omsorg for Eva og Adam til trods for at de ikke fulgte hans befalinger. Han lavede skindtøj til dem

(1. Mosebog 3:21), sikkert fordi han vidste at de havde brug for bedre tøj til beskyttelse mod vejr og vind efter at han havde forment dem adgang til Edens have.

Synden afstedkom en barriere mellem Gud og mennesker, en barriere der har eksisteret lige siden den tid. Eva blev sammen med sin ægtemand sendt ud i barske omgivelser, idet Gud jo efter syndefaldet havde forbandet jorden (1. Mosebog 3:17). I al følgende tid har menneskeheden måttet døje med naturkatastrofer, oversvømmelser, tørke, orkaner og så videre.

Eva fødte den første morder, Kain, som var bror til Abel. Abel blev dræbt af Kain, som for sin ugerning blev forvist fra Guds åsyn. Det må have været en næsten ubegribelig tragedie for de første mennesker, at de oplevede deres ene søn blive myrdet, og deres anden søn blive forvist og mærket for livet. Det må have været svært for Eva at bære.

Da Adam var blevet 130 år, får han sønnen Set sammen med Eva. Noget tyder på at det er Eva der navngiver drengen. Hun siger nemlig: "For Gud har givet (på hebræisk et ordspil med navnet Set) mig en anden søn i stedet for Abel, for ham slog Kain ihjel" (1. Mosebog 4:25). Adam og Eva fik senere flere børn (1. Mosebog 5:4). Det var dem der giftede sig med hinanden, og som Bibelen beretter, begyndte at befolke jorden.

Eva var den første der oplevede at blive forført af noget hun troede var godt. Adam og Eva ønskede at gå deres egne veje, og det har menneskeheden stort set gjort siden. □

Sara, prinsesse på hebraisk

I tro fik selv Sara, der var ufrugtbar, kraft til at grundlægge en slægt, skønt hun var ude over den alder, fordi hun anså ham, der havde givet løftet for troværdig.

Brevet til Hebræerne 11:11

SARA VAR HALVSØSTER TIL ABRAHAM (1. MOSEBOG 20:12), og hun var også hans kone allerede før de forlod Ur på den lange vandring til Haran og senere til Kanaan.

Saras usædvanlige skønhed førte to gange til at Abraham, af frygt for at miste livet, sagde at Sara var hans søster og ikke hans kone. Det medførte at Sara engang blev indlemmet i den ægyptiske faraos harem, og ved en anden lejlighed i kong Abimeleks harem. I begge tilfælde hjalp Gud Sara ved at de to konger hurtigt blev klar over den rette sammenhæng og gav Abraham Sara tilbage.

Sara var trofast og stolede på Gud, selvom Abraham ingenlunde havde ydet hende tilstrækkelig beskyttelse ved disse to episoder. Sara er én af de to kvinder der er nævnt som eksempel på de trofaste i Hebræerbrevets kapitel 11.

Tragedien i Saras liv var at hun ikke kunne få børn. Barnløsheden virkede især påfaldende, fordi Gud ved flere lejligheder netop havde lovet Abraham at han skulle blive far til mange efterkommere (1. Mosebog 13:16). →

Efter at mange år var hengået uden Sara havde fået børn, foreslog hun den tids sædvanlige løsning, nemlig at hendes trælkvinde sammen med Abraham fik et barn, som blev anset for at være Saras.

Trælkvinden Hagar fik et barn med Abraham, men det løste ikke problemerne. I stedet skabte det i historiens forløb problemer, som fortsat eksisterer og den dag i dag er uløste.

Kampen stod mellem efterkommerne af Hagars søn Ismael (araberne) og Saras egen søn Isak (stamfader til Israel), der blev født senere.

Sara kunne ikke skjule sin jalousi over at Hagar blev gravid. Resultatet blev at Hagar flygtede (1. Mosebog 16:6), men Gud hjalp hende og førte hende tilbage til sin frue Sara.

Da Abraham var nioghalvfems år gammel og havde ventet på Guds løfte om et barn i 25 år, fik han og Sara besøg af tre udsendinge fra Gud (1. Mosebog 18:2). Én af dem må have været guddommelig, for Abraham tilbad ham. Men da han siger at Sara skal blive gravid, ler Sara, noget hun senere benægter.

Derfor navngav Gud barnet Isak, som betyder *latter*, netop fordi Sara lo da han fortalte hende om den forestående graviditet i hendes høje alder.

I hele sit liv og op gennem historien, hænger denne fortælling om latter ved Isaks navn.

Sara døde da hun var 127 år gammel, hvorefter Abraham begravede hende i byen Hebron i det nuværende Israel (1. Mosebog 23:19–20). □

Ruth – kong Davids oldemor

Nej, hvor du går hen, vil jeg gå, hvor du bor, vil jeg bo; dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud.

Ruths Bog 1:16–17

RUTHS BOG HANDLER OM EN KVINDE FRA LANDET MOAB. Ruth og Orpa var gift med No´omis to sønner. No´omi og hendes sønner var israelitter, og var tidligere under en tørkeperiode flyttet til Moab. Da Ruths Bog begynder, er alle tre kvinder blevet enker.

No´omi beder svigerdøtrene om at vende tilbage til deres tidligere familier, eftersom hun ikke kan forsørge dem. Selv skal hun rejse tilbage til Betlehem i Juda, hvor hun kom fra. Orpa følger svigermoderens ønske, men Ruth klynger sig til No´omi og siger: »Du må ikke tvinge mig til at forlade dig og vende tilbage. Nej, hvor du går hen, vil jeg gå, hvor du bor, vil jeg bo; dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud« (Ruths Bog 1:16–17).

Disse ord siger alt om at være et menneske der er trofast mod Gud. Ruth havde oplevet ægtemandens og svigermoderens eksempel, nemlig at et liv der fulgte Guds veje var et liv i harmoni og glæde. Hun vendte sit tidligere moabittiske liv ryggen og fulgte med svigermoderen til Betlehem. Et stort skridt at tage, men hun gjorde det i troen på en bedre fremtid for sig selv og svigermoderen.

Vel ankommen til sit nye hjemland fik Ruth lov til at samle aks som høstfolkene havde spildt på marken. Det

var sædvane at fattige fik lov til det. Det viste sig at være en slægtning til No'omi, nemlig Boas, der ejede marken. Ruths ydmyge opførsel og venlige væremåde samt hendes trofasthed og støtte til svigermoderen gjorde et dybt indtryk på Boas. No'omi gav Ruth det råd at hun skulle spørge Boas om han ville være hendes løser, det vil sige, den mand som ifølge loven havde førsteretten til at gifte sig med hende som enke.

Dagen efter går Boas til byporten for at tale med en anden løser, der var mere forpligtet; som vidner fik han fat i ti af byens ældste mænd. Løseren kunne ikke gifte sig med Ruth, så Boas var den næste der havde den forpligtelse. De giftede sig til stor velsignelse for ham selv, for Ruth og No'omi.

Siden hen fødte Ruth sønnen Obed, der blev bedstefar til David, hyrdedrengen der blev Israels konge. Fortællingen om Ruth har for mange været et inspirerende eksempel på trofasthed mod Gud og på omsorg for sine nærmeste. Ruth er nævnt i Jesu stamtavle (Matthæus 1:5), endda til trods for at hun ikke var en israelit, men en hedning. Jesus nedstammer også fra hedningefolk, og viser dermed at hele menneskeheden har del i ham. □

Ester – en dronning med stort mod og klogskab

Esters bog i Bibelen er en bemærkelsesværdig beretning om hvordan Gud hjælper og redder sit folk under en forfølgelse.

PERSERRIGETS KONG AHASVERUS OPHOLDT SIG I BORGEN Susa. Vi kender ham som Xerxes, der regerede fra 486 til 465 f. Kr. Under et stort selskab som kongen holdt for sine nærmeste hærførere og stormænd, bad han om at få sin dronning Vasti ført frem så gæsterne kunne beundre hendes skønhed.

Da dronningen nægter at komme bliver kongen vred. Kongen befaler herefter at alle de unge kvinder i landet skal samles i borgen, så han kan udvælge sig en ny dronning.

Jøden Mordakaj besluttede at sende sin smukke steddatter Ester til borgen. Hun flyttede ind i haremets sammen med de andre unge kvinder.

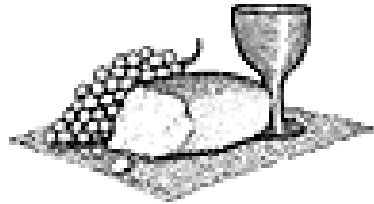
Mordakaj formanede Ester om ikke at afsløre sin jødiske baggrund. Hun gjorde et godt indtryk på sine omgivelser mens hun ventede på at blive ført frem for kongen, og Ahasverus forelskede sig i hende, straks efter at have mødt hende. Derfor valgte han hende som sin nye dronning.

En tid efter udnævner kongen en ny statsminister, nemlig Haman. På kongens ordre knæler alle på nær

Mordakaj for ham. Haman bliver vred, og da han opdager at Mordakaj er jøde, begynder han at forfølge jøderne. Han beder nu kong Ahasverus om tilladelse til at udrydde jøderne, og får hans samtykke.

Mordekaj opsøger Ester, som underrettes om hvad der er i færd med at ske med hende og jøderne i almindelighed. Hun beder derfor Mordakaj udvirke at jøderne faster i tre dage. Det vil hun også selv gøre, hvorefter hun vil gå til kongen og bede om hjælp. Ester inviterer kongen og hans førsteminister til middag. Under middagen beder kongen hende fortælle hvad hun har på hjerte. Alt hvad hun ønsker, skal blive opfyldt. Ester fortæller nu at hun er jøde, og beder om at hun selv og alle de andre jøder må beholde livet.

Nu vil kongen vide hvis plan det er, at jøderne skal udryddes. Ester peger på Haman. Kongen bliver forfærdet. Resultatet bliver at Haman selv må bøde

med livet, mens livet for jøderne går videre. Mordakaj derimod bliver forfremmet til en høj stilling hos kongen.

Historien om Ester siger os meget. Når vi for

eksempel befinder os i en vanskelig og svær situation, kan vi være forvisset om at Gud aldrig er langt borte. Vi må til gengæld med vore gerninger vise at vi stoler på ham og har fuld tillid til at han, Den Almægtige Gud, vil føre os trygt i land.

I Israel hyldes Ester den dag i dag under den årlige purimfest i marts måned. □

Rahab: En prostitueret der hjalp Israel

I tro undgik skøgen Rahab at omkomme sammen med de genstridige, for hun havde modtaget spionerne med fred.

Brevet til Hebræerne 11:31

RAHAB BOEDE I BYEN JERIKO OMKRING ÅR 1400 F. KR., på den tid da Josva var israeliternes leder. Han havde just krydset Jordan på vej ind i landet som Gud havde lovet Israel.

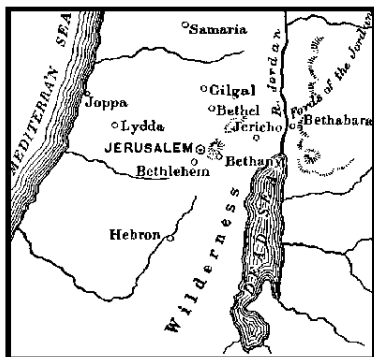
Jeriko var omgivet af en høj mur, og Rahabs hus lå lige op ad muren (Josva 2:15). Hun drev åbenbart et herberg, og spionerne som Josva sendte til Jeriko, overnattede der. Da Jerikos konge fik underretning om spionerne, forlangte han straks at få dem udleveret. Men da soldaterne ville hente dem, fortalte Rahab at de allerede var rejst, på den måde reddede hun deres liv.

Rahab må have været en gudfrygtig kvinde. Sammen med alle de andre i Jeriko havde hun hørt om Israels udvandring fra Egypten. De havde hørt, hvordan Gud havde straffet landet med ti plager og derefter druknet den egyptiske hær i Rødehavet. Hun skønnede derfor at Gud var med dem, og intet ville kunne standse dem. Jerikos skæbne lå i Guds hænder. Hun indså i hvilken alvorlig situation, hun og hendes slægtninge befandt sig.

Hun afkrævede derfor spionerne et løfte om at vise barmhjertighed mod hende og hele hendes familie, som gengæld for at have hjulpet dem.

I taknemmelighed over hjælpen sagde spionerne til hende at hun skulle binde en rød snor fast i vinduet så den hang ned over bymuren. På den måde kunne israelitterne let finde huset når de kom for at erobre byen. Hun måtte få alle familiemedlemmer til at blive inden døre, så de kunne undgå risikoen for at blive dræbt under angrebet.

Kort tid efter kom Josva til Jeriko med sin hær. Murene faldt, Josva indtog byen, og gav de to spioner ordre til at finde Rahab og hendes familie, hvorefter de skulle føre dem bort og anbringe dem et sted udenfor Israels lejr. Således blev Rahab og hele hendes slægt reddet (Josva 6:23–25).

Hun valgte at leve blandt Israels folk. Gud så at hun havde en ægte tro, og sørgede for at hun fik en hel ny begyndelse på livet. Samtidig gjorde hun også op med sit hidtidige liv; Rahab var nemlig kendt i Jerikos gader for at være prostitueret. Gud er i sandhed en nådens Gud.

Rahab er nævnt som et eksempel på tro (Brevet til

Hebræerne 11:31), og i Jakobs Brev som et eksempel på én der har en levende tro, det vil sige en tro der afstedkommer gode gerninger (Jakobsbrevet 2:25). En tro uden gerninger er en død tro. Rahab havde en levende tro. □

Debora – profetinde og dommer

MENS JOSVA LEVEDE, FULGTE ISRAEL GUDS BUD, MEN efter Josvas død kom der en ny generation som ikke kendte til det Gud havde gjort for Israel, og de begyndte at tilbede Ba'al (Dommerbogen 2:10–14). Derfor vendte Herren sig bort fra dem, og som straf kom de under fremmed åg (3:8). Det blev begyndelsen på en meget urolig tid, hvor israelitterne kun i perioder var et frit folk. Men Gud svigtede ikke fuldstændigt sit folk i den tid, men hjalp dem gennem gudfrygtige mennesker, hvoraf én var profetinden og dommeren Debora (4:4). Israelitterne kom til hende for at få deres retssager afgjort.

En gang beordrede kong Jabin i Kanaan sin hærfører Sisera at angribe Israel med 900 stridsvogne! Gud sagde til Debora at Israels hærfører Barak skulle samle 10 000 mand ved Taborbjerg (4:6). Men Barak ville ikke tage af sted uden Debora. Hun drog med ham med disse ord: »Jeg går med dig, men så får du ikke selv æren for din færd, for så giver Herren Sisera i hænderne på en kvinde« (vers 9).

De to hære mødtes ved Kishonbækken, og Gud var med Israel. Sisera taber slaget og flygter til fods. Barak forfølger ham, men det bliver kvinden Jael der dræber ham før Barak når frem (vers 21).

Miraklet var sket, Kong Jabins hær var knust, og Debora lovpriste Gud sammen med Barak (Dommerbogen, femte kapitel). Debora vandrede med Gud. Hun lod sig lede af Gud og stolede på ham. Gud og kun Gud, kunne redde Israel. □

Hanna – en kvinde der aldrig ga op

I sin fortvølelse bad hun til Herren, mens hun græd højt, og hun aflagde det løfte: »Hærskarers Herre, hvis du ser til din trælkvindes lidelse og husker på mig, hvis du ikke glemmer mig, men giver mig en søn, vil jeg overlade ham til Herren hele hans liv.«

1. Samuelsbog 1:10–11

I DET FØRSTE KAPITEL I SAMUELS BOG BERETTES OM HANNA.

Hun var den ene af de to koner der var gift med en mand ved navn Elkana, den anden hed Peninna. På den tid var det vigtigt at have mange børn, Peninna var i den heldige situation at hun fik børn med Elkana, det fik Hanna ikke.

Peninna drillede og plagede Hanna på grund af hendes barnløshed. Hun udfyldte ikke den vigtigste rolle for en gift kvinde i Peninnas øjne. Det blev efterhånden en tung byrde for Hanna at bære. Men hun havde en enestående tålmodighed, og hun stolede fuldt og fast på Gud.

Hvert år rejste familien til Silo, og hver gang gik Hanna til templet og bad til Gud om at hun måtte få børn. En gang gav hun Gud det løfte, at hvis hun fik et barn skulle det være hans og tjene ham hele livet, selvom det blev det eneste barn hun fik.

Inden året var omme fødte hun en dreng, som hun kaldte Samuel, navnet betyder »Gud har hørt«. Tro mod sit løfte til Gud tog moderen drengen med til templet

da han var knap tre år, og bad om han måtte gøre tjeneste der.

Mens han voksede op, kom moderen tit og besøgte ham. Hun kom med tøj til ham og viste ham på anden måde omsorg.

Samuel udviklede sig til at blive én af Guds store profeter og præster. Gud brugte ham til at salve David til konge (1. Samuelsbog 16:13).

Man bliver dybt rørt over Hannas historie, som vel især taler til mødres hjerte. Hanna kunne ikke få børn, hvilket jo er bittert for alle kvinder der gerne vil. På den tid var det vigtigt at have børn, da det var dem der skulle hjælpe forældrene når de selv blev gamle og skrøbelige.

Men Hanna var villig til at give det dyrebareste i sit liv til Gud, uden at vide om hun ville få flere børn. Hun er et rørende eksempel på én der har tro, og som holder fast ved sit løfte til Gud.

Gud greb ind i Hannas liv og vendte hendes problemer til noget positivt og enestående. Først fik hun Samuel, én af det gamle Israels store personligheder, senere fik hun yderligere tre sønner samt to døtre (1. Samuelsbog 2:21).

Gud er gavmild og trofast mod alle som er trofast mod ham. □

Hulda – der talte på Guds vegne

I 2. KONGEBOG KAPITEL 22 FINDER VI HISTORIEN OM profetinden Hulda. I kong Josijas 18. regeringsår fandt ypperstepræsten Hilkija en gammel lovbog i templet (versene 8–10).

Da kongen hørte Guds nedskrevne ord, indså han med det samme hvor langt Judas rige var kommet bort fra Guds vej. Han sønderrev derfor grædende sine klæder af sorg, et udtryk for dyb sorg på den tid. Han bad nu præsten Hilkija samt tre af hans nærmeste rådgivere om at søge vejledning hos en person der havde Guds ånd og dermed forstod Guds Ord (vers 13).

Hilkija og de tre rådgivere kunne have rådført sig med Jeremia om fortolkningen af lovbogen. Men de gik til en kvinde! De rejste til profetinden Hulda i Jerusalem. Hun boede i den nye bydel sammen med ægtemanden Sallum. Som svar på deres forespørgsel fortalte hun at Gud ville straffe Judas folk fordi de havde forladt ham og afbrændt røgelser for andre guder. Men eftersom kong Josija havde ydmyget sig for Herrens ansigt, ville Gud ikke lade ulykken ramme folket så længe kongen levede.

De gik tilbage til kongen, og fortalte ham hvad Hulda havde sagt. Josija fører derefter folket til templet. Her læser han op af pagtens bog og de tilslutter sig en pagt om at følge Guds lov. Resultatet bliver at hele landet renses for afgudernes altre. Derpå holder Josija påske med folket, og det med en glæde, som de ikke havde kendt mage i mange generationer! □

Maria – den kvinde Gud valgte til at blive Jesu mor

Da sagde Maria: Min sjæl ophøjer Herren, og min ånd fryder sig over Gud, min frelser! Han har set til sin ringe tjenerinde. For herefter skal alle slægter prise mig salig, thi den Mægtige har gjort store ting mod mig. Helligt er hans navn.

Lukas 1:46–49

I EN JØDISK FAMILIE BLEV EN UNG KVINDES FREMTID TIDLIGT fastlagt af faderen, som bestemte hvem hun skulle gifte sig med. Marias far havde valgt tømreren Josef til Marias ægtemand. Men inden hun blev gift, skete der noget helt usædvanligt i hendes liv, for hun var udvalgt af Gud til at blive Jesu mor!

Hun må have været en moden ung kvinde med stor tro på Gud, siden han valgte hende. En dag da hun var alene på sit værelse, viste englen Gabriel sig for hende (vers 26). Hun blev forfærdet over englens budskab, men Gabriel beroliger hende og fortæller at hun er udvalgt af Gud til at blive mor til den kommende Messias.

Hvordan skal det gå det, eftersom hun jo er jomfru? Men Gabriel forklarer at Helligånden og Guds kraft skal komme over hende – intet er jo umuligt for Gud (vers 35–36).

Mange tanker for sikkert rundt i hendes hoved. Hvilken afsky ville hun ikke blive mødt med, siden hun

var gravid uden at være gift? Og hvad skulle hun sige? At hun skulle føde Guds barn? Det ville jo være blasfemisk, og grund til stening ifølge jødisk lov.

Selv om hun er klar over at hun vil blive mødt med foragt og spottende bemærkninger, og at Josef måske også vil afvise hende, bøjer hun sig frivilligt for Guds vilje. Maria er et eksempel på mod og tro på Den Almægtige Gud og hans løfter.

Da Josef blev klar over at hun var gravid, overvejede han at hæve forlovelsen med hende. Men i en drøm får han at vide hvorfor hun er gravid, og han gifter sig derfor alligevel med hende.

Omstændighederne omkring deres samliv var så problematiske at Maria valgte at tilbringe tre måneder hos sin ældre slægtning Elisabeth. Hun var også blevet gravid (vers 40). I hende fandt Maria en ligesindet som hun kunne tale med, Elisabeth var nemlig også i den usædvanlige situation at Gud havde grebet ind i hendes liv. Elisabeths barn var som bekendt Johannes døber.

Jesus blev født i Betlehem. Maria og Josef fulgte de jødiske forskrifter der påbød at lade drengen omskæres otte dage efter fødslen (Lukas 2:21). I templet hører Maria og Josef Simeons og profetinden Annas lovprisning af barnet som den store forløser (vers 28, 38). At erfare at andre anså deres barn for at være Messias, Guds søn, ligesom vismændene fra Østen, gjorde et dybt indtryk på Maria. Hun grundede over hændelserne og gemte dem i sit hjerte.

Kort efter må Maria og hendes lille familie flygte til Egypten for at undgå Herodes' forfølgelse. Men efter dennes død, vender de nogle år senere tilbage til Nazaret, hvor Maria får flere børn, nemlig sønnerne Jakob, Josef,

Simon og Judas, foruden flere døtre (Matthæus 13:55).

At have ansvaret for et barn der er Guds søn, må have været en stor og hel speciel opgave. Hvilket ansvar og hvilke udfordringer måtte det ikke indebære? Jesu opvækst fulgte sædvanlig jødisk tradition og tro.

Da Jesus blev voksen, lagde Maria mærke til hvordan han behandlede andre kvinder, som han mødte på sin vej. Han betragtede kvinder som ligeværdige og viste dem respekt og værdighed. Det må have gjort et stærkt indtryk på Maria, såvel som på kvinderne der fulgte ham.

Da Jesus hang døende på korset, så han at moderen og hendes søster stod nær ved korset ved siden af Johannes (Johannes 19:25). Han bad nu denne drage omsorg for moderen, hvem han dermed viste sin sidste kærlighed og respekt (Johannes 19:26–27). Når vi ikke hører noget om Josef på den tid, skyldes det nok at Maria var blevet enke, og som sådan behøvede én til at sørge for sig i alderdommen. Der er en vedholdende overlevering fra det andet århundrede om at Maria fulgte med apostelen Johannes til Efesos, hvor de begge skulle være døde og ligge begravet.

Det må have bevæget Jesus at se sin mor stå ved korset, forvirret, bange og chokeret over det hun var vidne til. Englen Gabriel havde jo sagt at han (Jesus) skulle være Konge over Israel. Hvorfor skulle han dø? Maria må have følt en enorm smerte og sorg over tabet af denne specielle søn. Men Maria vaklede ikke i troen, selvom hun ikke forstod meningen med det skete. Hun bad sammen med apostlene efter opstandelsen (Apostlenes Gerninger 1:14).

Maria var i sandhed en meget speciel kvinde, en Guds tjenerinde med en stærk tro og mor til Guds søn. □

Kvinder i Jesu rejsefølge

KVINDERNES STILLING I SAMFUNDET PÅ JESU TID VAR EN hel anden end i dag. De havde ingen adgang til uddannelse, ingen stemmeret osv. Kvinderne skulle holde sig inden døre, og måtte ikke tale med fremmede mænd.

Den holdning Jesus indtog med hensyn til kvinder var derfor bemærkelsesværdig. Han respekterede dem og talte med dem på samme måde som til mænd.

Selv disciplene reagerede på Jesu brud med skik og brug da han snakkede med den samaritanske kvinde ved brønden (Johannes-evangeliet, kapitel 4). Det var der to grunde til. For det første måtte en mand ikke tale med en fremmed kvinde. For det andet anså man samaritanerne for at være urene, derfor måtte jøderne ikke have samkvem med dem. Men Jesus brød raceskel og kønsdiskriminering. Han elsker alle mennesker.

Da apostlene rejste rundt i landet, var der kvinder med i rejsefølget. Ifølge Markus 15:40 havde Maria Magdalena og Maria (mor til Jakob den Lille, Joses og Salome) fulgt Jesus og sørget for ham, da han var i Galilæa.

Der var også mange kvinder der fulgte Jesus til Jerusalem den sidste påske da han blev korsfæstet. I Lukas 8:1–3 nævnes andre kvinder der fulgte ham på hans vandringer: Johanna (gift med Kuza, en embedsmand hos Herodes), Susanna og mange andre. Disse kvinder »sørgede for dem [Jesus og apostlene] af deres egne midler« (Lukas 8:3). □

Maria Magdalena

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalena og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op.

Markus 16:1–2

MARIA MAGDALENA ER ÉN AF DE STORE kvindeskikkelser i evangelierne. Hun var blevet helbredt af Jesus for onde ånder og sygdomme (Lukas 8:2). Ifølge overleveringen var hun også en prostitueret, hvilket ikke klart fremgår af Bibelen. Årsagen til at hun omtales på denne måde af overleveringen, er nok at beretningen om en prostitueret der vasker Jesu fødder omtales lige før Magdalena nævnes, men her i en anden forbindelse (Lukas 8:2).

Maria Magdalena fulgte disciplene på deres rejser. Hun var til stede ved Jesu korsfæstelse. I modsætning til disciplene var hun og en anden Maria med til at gravlægge Jesus, og de blev udenfor graven efter at den var blevet lukket (Matthæus 27:61). Hun viste i al sin adfærd at hun ikke skammede sig over sin tro på Jesus. Maria Magdalena anførte kvinderne der ville salve hans legeme tidlig søndag morgen (Markus 16:2). Det gjorde de måske fordi de ikke havde haft tid til det før han første gang i al hast var blevet gravlagt da den store sabbat i påskeugen stundede til.

En engel fortalte hende og de andre kvinder ved den

åbne grav at Jesus var opstået fra de døde (Markus 16:6). Det skulle de fortælle Peter og de andre disciple og bevidne at han var opstået (vers 7). Det er værd at lægge mærke til, eftersom kvinder ifølge jødisk skik ikke blev anset for at være troværdige vidner! Alligevel er det dem der får til opgave, som de første at bevidne Jesu opstandelse!

Efter opstandelsen viste Jesus sig også først for Maria Magdalena, og ikke for disciplene (Markus 16:9, Johannes 20–19). Det er måske ikke så mærkeligt, da det jo var hende der havde været til stede under korsfæstelsen, lagt ham i graven og ville have salvet hans døde legeme.

Hun havde været trofast til trods for ydmygelsen over at Jesus blev korsfæstet som en forbryder. Hun havde ikke trukket sig tilbage, men stod frem og tjente Gud selvom hun var i en troskrise. Disciplene derimod havde trukket sig tilbage vantro og forvirrede. De troede end ikke på Marias og de andre kvinders budskab om at Jesus var opstået (Lukas 24:11).

Maria Magdalena er et eksempel på én der tjener andre, uanset hvor vanskeligt det synes at være. Hun fortsatte med at tjene Gud og sine medmennesker selvom hun ikke forstod hvorfor Gud tillod det der var sket. Det er vanskeligt at tjene ham, når man ikke forstår ham, men hun gjorde det. □

Lydia – en forretningskvinde der ønskede at finde den sande tro

Og en gudfrygtig kvinde ved navn Lydia, en purpurhandler fra Thyatira, lyttede til alle Paulus, ord, og Herren åbnede hendes hjerte, så hun tog dem til sig.

Apostlenes Gerninger 16:14

På én af sine forkyndelsesrejser bliver Paulus i et syn bedt om at rejse til Makedonien (Apostlenes Gerninger 16:9). Han rejser til Filippi sammen med Silas og Lukas. Som sædvanlig besøger han den lokale synagoge på sabbatten, men i Filippi et der åbenbart for få jøder til at man kan have en synagoge, derfor mødes de troende ved en flod for at bede.

Her går Paulus med sit rejsefølge hen for at samtale med de troende. De møder kun kvinder, én af dem er Lydia, som kommer fra Thyatira i det nuværende Tyrkiet. Thyatira var berømt for sin eksport af purpurfarvede stoffer. Lydia var den lokale repræsentant i Filippi.

Thyatira var én af de syv byer der flere år senere modtog budskabet i Johannes' Åbenbaring. (Thyatira var en rig handelsby, men den kristne menighed dér, får hård kritik [Johannes' Åbenbaring 2:18–29]). →

Der er også noget andet interessant ved Lydia. Vi læser at hun dyrker Gud efter jødernes tro (vers 14). Hjemme i Thyatira var der en jødisk koloni, der var hendes første interesse for religion blevet vakt.

Selv om hun var en travl forretningskvinde, sandsynligvis hustru og mor, følte hun et stærkt behov for at mødes med ligesindede troende. Mødet med Paulus og Lukas bliver vendepunktet i hendes liv. Hun lytter med stor interesse til det de siger, og Gud åbner hendes sind. Hun lader sig døbe sammen med hele sin husstand.

På den tid da Paulus og de andre apostle drog rundt og forkyndte evangeliet om Kristus, var det almindeligt at nogle få kristne mødtes i private hjem, når der ikke var nogen lokal synagoge. Lydia åbner sit hjem for Paulus og hans rejsefølge, og de bor hos hende de få dage de er i Filippi, til de rejser videre.

Lydia er en velhavende dame, hun har god plads og er mere end villig til at stille sit hus og sin familie til rådighed for dem der er kommet til troen på Jesus. Lydia ser at hun kan være et redskab for Herren og hjælpe med at udbrede budskabet om Guds rige; hun forstår at hun er blevet velsignet af Gud, og at hun dermed har mulighed for at dele sine midler med andre og have kristent fællesskab i sit hjem (vers 40).

Lydia og hendes husstand var blandt de første, om ikke de allerførste, kristne der boede i Europa. Hun vil blive husket for sin gæstfrihed, et godt eksempel til efterfølgelse. □

Adresseændringer bedes meddelt til:

Livets Kilde, c/o BTHB, Hemmestorps Eke 33,
SE-270 35 Blentarp, Sverige
Fax: 0046 - (0)46 800 57

Redaktionens adresse:

Livets Kilde, Postboks 89 Holmlia, NO-1201 Oslo
www.livetskilde.org

Andre adresser i Norden:

Danmark: *Livets Kilde*, c/o Egen 18, DK-4000 Roskilde

Finland: *Livets Kilde*, Box 603, FI-00101 Helsingfors

Sverige: *Livets Kilde*, c/o BTHB, Hemmestorps Eke 33,
SE-270 35 Blentarp, Sverige (produksjon)

Vi kan kontaktes på telefon:

Danmark: +45 - 22 67 70 96

Norge: +47 - 64 87 74 48

Sverige: +46 - (0)0301-449 57

Støtte til udgivelse af *Livets Kilde* hæfteserie

Abonnementet på *Livets Kilde* hæfter er gratis. Vi har for tiden ca. 1400 abonnenter og uden støtte fra vore læsere havde det ikke været muligt for os at udgive hæfterne. Vi vil gerne udtrykke vor dybeste taknemmelighed over for alle der støtter *Livets Kilde* hæfter! Arbejdet med at lave hæfterne sker med frivillig indsats. Men trykning af hæfterne og porto må betales. De som ønsker at støtte udgivelsen af hæfterne så vi kan fortsætte denne tjeneste og måske endda sende hæfter til endnu flere abonnenter, kan sende en gave til én af følgende konti:

Danmark: 1-245-7278

Finland: 800014-1952461

Norge: 7082 0512624

Sverige: 98 07 30-6

Forfattere til dette hæfte: Carl Fredrik Aas
og Pamela Østensen
Norsk originaltitel: *Kvinner i Bibelen*
Oversætter: Chresten Emil Madsen